

אור הנר

עורך: גדיה אטון

יום ו' ד' תמוז תשפ"ז

כניסת שבת: 19:30

יציאת שבת: 20:21

רבינו תם: 21:17

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת חוקת

דבר העורך

"זאת חוקת התורה"

שבצעירותו הוא בכלל לא גר בסודן. הוא היה בחור צעיר בארץ ישראל, והוא עבד שם בלילות במאפיית מצות גדולה בבני ברק. הוא סיפר שבמשך היום הוא יושב ולומד בישיבה מפורסמת מאוד שנקראת 'ישיבת פוניבז'. הוא היה בחור מבריק, חכם מאוד, וכולם ניבאו לו גדולות.

"הרב הקשיב בדריכות, והגוי המשיך: 'אבא סיפר, שבאותם ימים, ראש הישיבה הגדול שם היה אדם זקן וקדוש שכולם קראו לו 'הרב שך'. יום אחד, אבא שלי החליט שהוא רוצה לעזוב את הישיבה, ולעבוד במאפיה כשיחד איתו במאפיה ישנה מנקה גויה."

כשהרב שך שמע על כך, הוא קרא לו לחדרו, תפס אותו בבגדיו, בכה בדמעות שלישי והתחנן בפניו: 'אל תעזוב את הישיבה! אל תתחכם עם התורה! זאת חוקת התורה - אל תעשה חכמות! תישאר כאן!' הגוי המשיך בסיפורו, כשהרב שלצידו רועד כולו: 'אבא שלי לא שמע בקולו של הרב שך. הוא חשב שהוא חכם יותר. הוא עזב את ישיבת פוניבז, עבד במאפיה שם הוא הכיר את אימי, אישה סודנית מקומית, והתחנן איתה, והיא לקחה אותו לסודן. נולדו להם ילדים, ואני אחד מהם."

כשאבא שלי כבר היה זקן, על ערש דווי, הוא הבין את גודל החורבן שלו. הוא הבין שהוא נשאר יהודי, אבל הילדים שלו - אנחנו - נולדנו לאימא גויה, ולכן אנחנו גויים גמורים, מנותקים לחלוטין מעם ישראל."

ברגעיו האחרונים, מתוך כאב וחרטה עצומה, הוא רצה להשאיר לי זיכרון למילים האחרונות של הרב שך שהדהדו באוזניו כל חייו. המילים שהוא לא שמע בקולן. הוא לקח אותי, וקעקע על זרועי את המילים שראש הישיבה אמר לו: 'זאת חוקת התורה' - כדי שאזכור תמיד, שלתורה יש חוקים, ומי שמתחכם איתם, סופג חורבן נורא...". סיים הרב אלימלך בידרמן את הסיפור הנורא בקול רוטט, ואמר לשומעי לקחו "זאת חוקת התורה! התורה היא חוק, גזירה. אסור לאדם להתחכם, אסור לומר 'לי זה לא יקרה', 'אני אסתדר'. אותו בחור מפוניבז חשב שהוא חכם גדול, לא שמע למרן הרב שך, והסוף היה נורא - זרעו נטמע בין הגויים. על כל יהודי לדעת: עם התורה לא עושים חכמות!", יהי רצון שנלמד מסר זה עד שיהיה חקוק עמוק בליבנו שבת שלום ומבורך.

של הרב. הוא הפשיל את שרוול חולצתו, וחשף את זרועו החסונה. שם, בין קעקועים שונים, הייתה טבועה כתובת קעקוע ברורה, באותיות מרובעות ובולטות בלשון הקודש: "זאת חוקת התורה!" הרב אבולעפיה כמעט ונפל מכיסאו מרוב תדהמה. "מאיפה יש לך קעקוע כזה?! מה לך ולמילים הקדושות האלו?!" שאל בתדהמה. האיש נאנח, והחל לספר את סיפורו המדהים והמצמרר:

"אני נולדתי וגדלתי בסודן. כשהייתי ילד קטן, אבא שלי, שהיה אדם שחור מסודן, קרא לי יום אחד, לקח אותי למקעקע, וציווה עליו לחקוק לי את האותיות האלו על הזרוע. שאלתי

את אבא: 'אבא, מה זה האותיות האלו? מה הן אומרות? 'אבא שלי הביט בי בעיניים מלאות דמעות ואמר לי: 'בני, אני לא יודע לקרוא את האותיות האלו, ואני לא יודע מה הן אומרות. אבל תדע לך דבר אחד - האותיות האלו הן קמיע, הן השמירה שלך לכל החיים. המילים האלו הן אלו שיחזיקו אותך בעולם'". הנוסע הסתכל על הרב ואמר: "עברו שנים, הגעתי לאמריקה, ומעולם לא ידעתי מה כתוב לי על היד. והנה, אני יושב לידך במטוס, ופתאום אני רואה בספר שלך בדיוק את אותם הציוורים שיש לי על הזרוע! בבקשה ממך, ספר לי, מי היה אבא שלי? מאיפה הוא הביא את המילים האלו?" הרב אבולעפיה הבין מיד כי סוד נורא מסתתר כאן. הוא החל לתשאל את הגוי בעדינות: "ספר לי על אבא שלך, מה אתה זוכר ממנו? איך הוא נראה? מה הוא עשה?" הגוי השיב: "אבא שלי היה אדם שחור לגמרי, סודני, אבל היה לו סיפור מוזר. הוא תמיד סיפר לי

בפרשתנו התורה מצווה 'זאת חוקת התורה', אומרים חז"ל ישנם ציווים בתורה שהם חוק בלי הסברים, ועלינו לקיימם איך שהם ולא לזוז מהם ימין או שמאל."

לפעמים אדם בכל מיני הסברים חושב שיכול להתיר לעצמו בגלל הסיבה הזו ובגלל הסיבה הזו, באה התורה ומלמדת אותנו "זאת חוקת התורה" חוק בלי יעבור, עלינו לקיים את מצוות התורה איך שהם בלי כל מיני תירוצים או כל מיני סיבות למיניהם."

סיפר רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: הגאון רבי אברהם אבולעפיה, רבה של אריזונה שבארצות הברית, נאלץ לטוס באופן דחוף ובהול לקנדה לצורך סידור גט מורכב. סוכן הנסיעות הודיע לו כי הטיסות עמוסות לחלוטין, ונותר מושב אחד ויחיד בכל המטוס. הרב, שהיה דחוק בזמן, רכש את הכרטיס מיד ומיהר אל שדה התעופה. כאשר עלה הרב למטוס והגיע למקומו, גילה כי במושב הסמוך אליו יושב אדם שחור, גברתן רחב ממדים, בעל חזות מאיימת למדי. בלית ברירה, התיישב הרב במקומו, שלף מתיקו ספר העוסק בענייני פרשת השבוע - פרשת חוקת - ושקע בלימודו, בניסיון להתנתק מהסביבה."

לאחר שעה ארוכה של טיסה, הרגיש הרב אבולעפיה שמשוה אינו כשורה. הוא הרגיש זוג עיניים נעוצות בו בעוצמה. כשהרים את עיניו, ראה שהנוסע השחור שלצידו מביט לסירוגין - פעם לתוך הספר הפתוח של הרב, ופעם הישר אל פניו של הרב, ושוב אל הספר, בפנים מבוהלות ומתוחות. הרב, שהחל לחוש אי-נוחות, פנה אליו באנגלית ושאל: "סליחה, קרה משהו? מדוע אתה מביט כך?" האיש הניע את ראשו, הצביע באצבעו הגדולה על אחת השורות בספר, ושאל בקול עמוק: "מה כתוב כאן? מה הפירוש של המילים האלו?" הרב הביט במקום אליו הצביע הנוסע, וראה שהאצבע מורה על פתיחת הפרשה: "זאת חוקת התורה". הרב ניסה להסביר לו בלשון פשוטה: "אלו מילים בשפה העברית, מתוך התורה של העם היהודי. המשמעות שלהן היא חוק עליון, גזירה אלוקית שאין לנו בה הבנה, חוק שצריך לקיים בלי להתחכם."

הגוי הביט ברב בעיניים תמהות, ואמר: "אני לא מבין. תסביר לי שוב. מה זה בדיוק 'זאת חוקת התורה'?" הרב ניסה שוב ושוב להסביר, אך הנוסע נותר נסער ולא נרגע. לפתע, עשה הגוי מעשה שהקפיא את דמו

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

"ויסעו בני ישראל ויחנו באבת. ויסעו מאבת ויחנו בעיי העברים... משם נסעו ויחנו בנחל זרד. משם נסעו ויחנו מעבר ארנון..." (כ"א, י"ג-ג)

שואל האור החיים הקדוש: מדוע שינתה התורה בשני המסעות האחרונים וכתבה "משם נסעו", ולא כמו שכתבה למעלה "ויסעו ויחנו"? מתרץ האור החיים: כל המסעות שנסעו בני ישראל נסעו על פי ענני הכבוד שהיו מלווים אותם, וכשהענן היה מתרומם ונוסע היו הם נוסעים על פיו, אך בשני המסעות האחרונים עם ישראל נסעו מעצמם ולא על פי העננים לכן נאמר "משם נסעו". הקשה האור החיים: הרי נאמר "על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו" הרי שנסיעותיהם היו רק על פי ה' ואיך נסעו בשני המחנות הללו מעצמם? ותירץ: שני המחנות הללו היו אחרי שנפטר אהרון הכהן שבזכותו קיבלו עם ישראל את ענני הכבוד, וכשנפטר אהרון הכהן נסתלקו ענני הכבוד ולא יכלו לנסוע על פיהם.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"והוצאת להם מים והשקית את העדה ואת בעירם"

חכמינו ז"ל הורו לנו (בברכות דף מ' ובגיטין דף ס"ב), שאסור לאדם לאכול קודם שיתן מאכל לבהמתו, שנאמר: "ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת". וכן מצינו בעבד אברהם, המתארח בבית לבן ובתואל: תחילה הוא נותן "תבן ומספוא לגמלים", ואחר כך עורכים לפניו את שולחן הסעודה (בראשית כ"ד, ל"ב - ל"ג). מעיר על כך רבי צבי אלימלך שפירא מדינוב בעל ה"בני יששכר": בסדר הגשת מזון לאדם ולחי יש להבחין ולהבדיל בין אכילה לשתיה: באכילה צריכים לדאוג תחילה למזון הבהמות, אבל בשתיה קודם האדם לבהמתו, ככתב בפרשת "מי מריבה": "והשקית את העדה (האנשים) ואת בעירם" (ואח"כ את בהמתם). וכן נוהגת רבקה, השקתה תחילה את עבד אברהם, ואחר כך שאבה מי שתיה לגמלים שהיו עימו (בראשית כ"ד, י"ח - כ').

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות גילוח הזקן והפאות
מגלח בתער

ישראל המגלח זקנו בתער, אף שהתרו בו, יש להסביר לו פנים ולקרבו לתורה ולמצוות, ולא להרחיקו בשתי ידיים, שמאחר והדור פרוץ יש לחשוש שמא יתרחק לגמרי מן הדת. אבל אם יש לחוש שיקלקל אחרים, יש להתרחק ממנו.

מכונת גילוח דקה

ראוי ונכון לחוש ולהחמיר שלא לגלח את הזקן במכונת גילוח דקה, שהיא כמספרים כעין תער, ויש להעדיף להתגלח באמצעות סם (משחה המיועדת לגילוח ללא השחתה). וכל איש שיכול לגדל זקנו באופן שלא תגע בו יד, תבא עליו ברכה. אבל למי שאינו יכול לעשות כן, מסיבה של פרנסה, או כדי שלא לעורר מחלוקת בבית, ומגלח זקנו במכונה חשמלית, יש להקל, ובלבד שיזהר שלא יהדק את המכונה אל עור הפנים, כדי שלא יעקר השער משרשו, [באופן שמרגיש בעיקרי השער כשמעביר היד על הפנים מלמטה למעלה], ואז יש לו על מה שיסמוך.

(ילקוט יוסף)

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש"

מדוע ביקשו בני ישראל שה' יסיר מעליהם את ה"נחש", הרי רבים היו הנחשים שתקפו אותה עת את מחנה ישראל, ואם כן היו צריכים לבקש: "ויסר מעלינו את הנחשים". ויש לפרש שבני ישראל ידעו היטב ש"אין הנחש ממית אלא החטא ממית" (ברכות ל"ג), והראיה לכך שבכל הזמן שהיו במדבר היו מצויים ביניהם נחשים לרוב, ועם כל זה לא ניזוקו מהם מאחר שלא חטאו. רק כאשר התלוננו על הקב"ה "ונפשנו קצה בלחם הקלוקל" - מיד הזיקום הנחשים. ולכן ביקשו בני ישראל ממושה שיתפלל אל ה' שיסיר מהם את הנחש, היינו הנחש הקדמוני הוא היצר הרע, שלא יסית אותם לחטוא עוד, וממילא לא יזיקום שוב הנחשים הגשמיים. ובכך ניתן לפרש את תשובת הבורא למושה: "עשה לך שרף ושים אותו על נס", הקב"ה רמז למשה בכך שלא ניתן לבטל את היצר הרע לגמרי, שאילו לא יהיה קיים היצר הרע תבטל הבחירה החופשית מהאדם ולא יהיה זכאי לקבלת שכר על מעשיו הטובים בעולם הבא. מה שכן ניתן לעשות לשים את הנחש "על נס", כלומר במקום גבוה שאין יד אדם ממשמשת בו כל הזמן.

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

למנוח עולם ברחמי רח

ציון חלפון
בן סולטנה
שירן נועה
בת אסתר
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח עולם ברחמי רח

ינית בת דחל
לאה בת מרים
מרים בת חזה
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח עולם ברחמי רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה'ד)
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח עולם ברחמי רח

חנה בת חפסה
ימנה בת חנה
ניסים בר חנה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות צדקה

שאלה: האם בימנו אישה יכולה לתרום כסף ללא ידיעת בעלה? ומה יהיה הדין כאשר הוא מתנגד בפירוש, אך היא טוענת שהיא עובדת וזכותה לעשות מה שהיא רוצה אם הכסף - האם במקרה כזה היא יכולה לתרום?

תשובה: אישה שרוצה לתרום כסף ללא ידיעת בעלה יכולה לתרום סכום מועט שידוע שבמקרה כזה בעלה אינו מקפיד.

ואם היא עובדת והכסף של עבודתה מגיע אליה תחילה רשאית לתרום, עד גובה משכורתה, בתנאי שעושה מלאכות הבית בעצמה.

ואם אישה זו מביאה עוזרת בית תקוז זאת ממשכורתה, ואת העודף תוכל לתרום.

שאלה: מעשר כספים האם ניתן לעשר לכתחילה את הכסף על מנת לשמור אותו לחתונת הילדים? ואם כן האם מותר לשים זאת בקרן שיש סיכוי להרוויח מהקרן או להפסיד?

תשובה: אפשר לכתחילה לקחת עד חצי מהמעשרות ולשמור לחתונה לילדים, ואפשר לשמור את הכסף בפיקדון או בקרן כל שהיא שהכסף יגדל.

הלכות קדושת תיק התפילין

שאלה: תיק תפילין שבתוכו תפילין האם מותר להניח התיק על הקרקע.

תשובה: תפילין הנמצאים בתיק המיוחד להם אסור להניחם בקרקע אלא רק אם התיק יש בו טפח על טפח חלל פנימי וגם זה אין ראוי להניחם כך על הרצפה, אבל תיק שאינו הכלי המיוחד להם כגון תיק צד או מזוודה מותר מעיקר הדין להניחו ברצפה כשיש בו תפילין אפילו שאין בו טפח, אבל ראוי שלא לעשות כן שלא יראה כביזוי לתפילין ולא להניחם כך שלא במקום צורך.

שאלה: האם יש מקום להקפיד שלא לתלות את תיק התפילין על קולב או על צידי השלחן.

והאם מותר לתלות את תיק האוכל של הילד בקולב.

תשובה: תיק תפילין או כיס תפילין מעיקר הדין מותר לתלות בקולב כשהתפילין בתוך התיק או הכיס ויש מהחסידיים שמחמירים בזה ותבוא עליו ברכה.

ולגבי תיק אוכל שיש בתוכו לחם אסור לתלותו כשהלחם שלו ולכן המביא את בנו לגן ילדים או לתלמוד תורה לא יתלה את התיק בקולב אלא יבקש מאחר שיתלה לו.

"את הנחשים" (במדבר כ"א, ו'), לרבות חיות רעות (בעל הטורים). מעשה שהיה בזקנה, שלאחר פטירת בעלה הרגישה בדידות נוראה, משום שלא היו לה ילדים ואף לא ידיות, והחלה לעסוק ברוב שעות היום בטפול בתולמי השכונה. הזקנה מאכילה ומשקה את החתולים במסירות, מטילת עמם ודואגת לכל צרכיהם. מטבע הדברים, היא נקשרה מאד לחתולים שהיו ה"ידידים" היחידים שלה.

והנה, ביום מן הימים החליטה האשה לעבור דירה, ונמצאה יחידת דיר להשכרה במרתף ביתה של משפחה מסוימת בשכונה סמוכה. הזקנה ובעל הבית (המשפיר) חתמו על חוזה לשכירות המרתף למשך שנה, ומיד בערב כניסתה של הזקנה למקום מגוריה החדש, הצטרפו בעקבותיה גם ידידיה, החתולים הרבים...

למחרת בבוקר, פתח בעל הבית את שער ביתו, ונחשכו עיניו כשפער הבחין בגודל של חתולים... האיש ביר מהיכן הגיעו לקאן פל פה הרבה חתולים, ועד מהרה נודע, כי השוכרת הגלמדה אחראית לכך...

פנה בעל הבית אל הזקנה והודיע לה נחרצות: "איני מצטרף מאד, עליך לסלק מכאן את החתולים, ואם אינך מוכנה, תאלצי לעזוב את הבית!"

הזקנה לא עמדה מנגד והשיבה: "החתולים הללו בני תרבות, ואינם אמורים להפריע לאף אחד, אלא רק ממתנים לי בחוץ... לאחר שחתמנו על חוזה השכירות, והעברתי לכם צ'קים למשך שנה, לא תוכלו לסלקני, וגם את ידידי היחידים, החתולים, איני מוכנה בשום אופן לסלק!..."

ונשאלת השאלה, עם מי הצדק? האם יש לשוכרת זכות להשאיר בדירה, או שמא יכול בעל הבית לסלקה?

תשובה: הפלל בשאלות מעין אלו הוא - שיש ללכת אחר מנהג העולם, ולבדק כיצד היא דרר דירם של רב בני האדם, וכנאמר בשלחן ערוך (ח"מ סימן קס"א ס"ה): "אחד מהשתפים בחצר, שבקש להעמיד בחצר בהמה או רחם, או לגדל בה תרנגולים, חברו מעכב עליו. וכן שאר דברים שאין דרר בני המקום לעשותם בחצרותיהם, בכלם השתפים מעכבים זה על זה."

וכלל גדול כתב לנו השלחן ערוך (ח"מ סימן רל"ב ס"ו): "כל שהספימו עליו בני המדינה שהוא מום שמתזירים בו מקח זה, מחזירים. וכל שהספימו עליו שאינו מום, הרי זה אינו מחזיר בו אלא אם פרש, שכל הנושא ונותן סתם, על מנהג המדינה הוא סומך". ונראה שר"ב בני האדם אינם מוכנים שבידם או חצרים יקפו בכל פה הרבה חתולי רחוב בכל שעות היממה, וזהו מטרה רציני.

לסכום: המשפיר רשאי לטעון שהסכום השכירות נחשב כ"מקח טעות", ולדרוש מהזקנה לסלק את החתולים, או לחפש לעצמה מקום מגורים אחר (ובדאי שראוי שינהג עמה ברגישות, ויסיע לה למצוא מדור המתאים לצרכיה, מבלי לפגוע באף אדם).

<p>לדפואה שלימה</p> <p>סולטנה בת פרחא שמעון יעקב בן סולטנה</p>	<p>לברכה והצלחה</p> <p>חיים לוי וב"ב רון דבקה הודיה לוי אלמוזג לוי בן שולמית</p>	<p>לדפואה שלימה</p> <p>יוסף לוי בן זיקטוריה נועה בת יפה דוד בן טטאניה</p>	<p>לדפואה שלימה</p> <p>ברוך חי בן לאה רחל בת שרה מירדה מרים בת רחל</p>	<p>לזיווג הגון</p> <p>שירה בת ציפורה חיים בן זיוה</p>
--	--	---	--	---

ברכת הגומל חלק א'

דיני ברכת הגומל

מתקרבם אנו לימי הקיץ, בזמנים אלו נוהגים הרבה משפחות ללכת לטייל בכל מיני מקומות בארץ, והשאלה היא אם ומתי מתחייבים בברכת הגומל? בלי נדר בשבועות הקרובים נעסוק מעט בהלכות אלו

מי מתחייב בברכת הגומל

חז"ל מלמדים אותנו שישנם ארבעה סוגי ניסים שבגינם מתחייבים בברכת הגומל: 1. ירדי הים כשעלו ממנה, 2. הולכי חולה כשיגיעו לישוב, 3. מי שהיה חולה ונתרפא, 4. מי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא. וישנו רמז שנתנו לכך חז"ל: "וכל החי"ם יודוך סלה" חיים ראשי תיבות - ח'בוש, י'סורים, י'ם, מ'דבר.

נוסח ברכת הגומל

נוסח ברכת הגומל: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם הגומל לחייבים טובות שגמלני כל טוב. והשומעים אומרים: מי שגמלך כל טוב הוא יגמלך כל טוב סלה.

עניית אמן על הברכה

יש להזהיר את הקהל שיענו אמן אחר ברכת הגומל קודם שיענו "מי שגמלך כל טוב הוא יגמלך כל טוב סלה". והמברך עונה אחר הקהל "אמן כן יהי רצון".

נתחייב פעמים בברכת הגומל

מי שהיה בבית האסורים ויצא משם, ונתחייב בברכת הגומל, וגם נסע מעיר לעיר שיעור מהלך פרסה, אף שנתחייב בברכת הגומל

ב' פעמים, אינו מברך אלא ברכה אחת, ועולה לו לזה ולזה. וכן מי שהיה חולה וגם נסע לחו"ל, ברכה אחת פוטרנו.

חיוב נשים בברכת הגומל

נשים חייבות לברך ברכת "הגומל" לאחר שנתרפאו ממחלה, או לאחר לידת בן או בת. וכיו"ב. ולכן אם האשה נתחייבה בברכת הגומל, תלך לבית הכנסת ותברך בעזרת הנשים, כשיש עשרה אנשים בבית הכנסת, בעת קריאת התורה בין גברא לגברא. [כשיש חלון בעזרת הנשים הפתוח עד הגג], או תברך כשעושים מסיבה בבית להולדת הבת, או בעת לימוד "ברית יצחק" שנוהגים לערוך בליל הברית, או בעת סעודת המילה, כשיש שם עשרה אנשים גדולים. ותברכנה בפתח החדר, בקול רם, כדי שישמעו את הברכה. ואין לאשה למנוע עצמה מלברך הגומל בזמן שאינה טהורה. ואין לבעל לברך הגומל במקום אשתו, אלא אם כן גם הוא נתחייב בברכה זו, כגון שנסע מעיר לעיר שיעור פרסה וכדומה, שאז יברך בבית הכנסת בעת קריאת התורה, ואשתו תשמע את ברכתו בעזרת הנשים, ותכוין לצאת ידי חובת הברכה, וגם הוא יתכוין להוציאה בברכתו. ואף שהאיש מברך הגומל על נסיעה מעיר לעיר, והיא צריכה לברך הגומל אחר לידה או מחלה, יכול להוציאה מדין שומע כעונה (ילקוט יוסף הלכות ברכות והודאות).

צדיקים במיתתם קדושים חיים

הרב מנחם מנדל שניאורסון זיע"א

נולד בניקולייב שבאוקראינה לרב לוי יצחק שניאורסון ולרבנית חנה. הבכור מבין שלושה בנים. אביו הוא צאצא של הצמח צדק, האדמו"ר השלישי בשושלת אדמו"רי חב"ד. השם "מנחם מנדל" ניתן לו על שם הצמח צדק. אמו הייתה בתו של רב העיר ניקולייב, הרב מאיר שלמה ינובסקי שהיה נכד הרב אברהם דוד לבוט. בילדותו אביו היה מורו העיקרי.

בהיותו בן שבע, עבר עם משפחתו לעיר יקטרינוסלב, לאחר שאביו התמנה לרב העיר ביקטרינוסלב, שכן אביו את הרב שניאור זלמן וילנקין כמלמד פרטי עבורו שלימדו חומש עם רש"י, תנ"ך, משנה וגמרא כארבע שנים וחצי, מגיל שבע עד גיל אחת עשרה. אחר כך שכן לו אביו מלמד נוסף שלימדו במשך שנה בביתם. את רוב זמנו העביר בלימוד תורה, קבלה וחסידות.

בחורף תרפ"ג פגש ברוסטוב לראשונה את חותנו לימים, רבי יוסף יצחק שניאורסון מליובאוויטש, השישי בשושלת אדמו"רי חב"ד. בקיץ של אותה שנה הזמינו הרבי לעיר הנופש קיסלובודסק שבה שהה אז עם משפחתו, מתוך רצון לשדכו לבתו, חיה מושקא שניאורסון. מאותה עת התקרב מנחם מנדל הצעיר למשפחת האדמו"ר. הרב והרבנית התחתנו ב"ד בכסלו ה'תרפ"ט.

לאחר מכן עזב מנחם מנדל את ברית המועצות ועבר להתגורר בברלין, שם למד תורה ולקח קורסים באוניברסיטה המקומית. אחרי החתונה המשיך להתגורר בברלין, ולאחר מכן עבר לפריז. היה כותב חיזושי תורה ומנהגים שראה בחצר חותנו, רשימות אלה נתגלו לאחר פטירתו ופורסמו בסדרת ה"רשימות". לאחר שנכבשה על ידי הנאצים ברח הרבי מצרפת.

בסיון ה'תש"א הגיע עם אשתו לארצות הברית, לעיר ניו יורק, שם הצטרפו למשפחת חמיו האדמו"ר יוסף יצחק שניאורסון, שהתגוררה במרכז חב"ד העולמי - 770 בשכונת קראון הייטס שבברוקלין. לקראת הגיעו, ביקש חמיו משלושה מחסידיו הבולטים לנסוע לנמל לקבל את פניו. "אם רצונכם לדעת מיהו חתני? הוא בקיא בבבלי וירושלמי, ר"ף רא"ש ורמב"ם, הוא עורך תיקון חצות כל לילה ובקיא בכל ה'לקוטי תורה".

משיח כבר עומד בפתח...

בזמן המלחמה בין דרום לצפון קוריאנה, [תשי"ב-ג] נשלחו כוחות מיוחדים מטעם צבא ארצות הברית לאזור. אחד מהחיילים היה בתהליך התקרבות ליהדות, והחליט - לפני צאתו - לקבל מהרבי את ברכת הדרך. כשנכנס לקבל ברכה אמר לו הרבי: ברכתי נתונה לך, בתנאי שבזמן שהותך שם תצטרך להשפיע על שאר החיילים היהודים לקיים תורה ומצוות.

הנ"ל הופתע מן התשובה ואמר לרבי: אבל אני עצמי רק עכשיו התחלתי ללמוד בעצמי, ואין אוכל להשפיע על אחרים? השיב לו הרבי הזמן קצר והמלאכה מרובה, משיח כבר עומד בפתח. תצטרך אתה, גם לקבל על עצמך וגם להשפיע על אחרים בו זמנית.

"הרי אמרתי שיהיה בסדר?"

יהודי שעבר בחלוקת דולרים אמר לרבי: שזוקק הוא לברכה לרפוי"ש. הרבי נתן לו ברכה. הנ"ל הוסיף וביקש הבטחה, וכשראה שהרבי מתמהמה, החל אומר: רבי, הרי כתוב צדיק גוזר והקב"ה מקיים? ענה לו הרבי: מדוע צריך צדיק גוזר? הרי אמרתי שיהיה בסדר?

אתמול יום חמישי ג' תמוז התקיימה היולדתו זיע"א

סדקו את הברקוד המצורף
והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנד",
באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל
השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה

לרפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
ענת אילה
בת מרים

לברכה והצלחה

מורדכי זיפה
מזדנה זכ"ב
ליאוד זשיר
מזדנה

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

